

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce **M. C.**, zastoupený JUDr. Dagmar Gottweisovou, advokátkou se sídlem v Brně, Černého 43, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o udělení azylu v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2004, č. j. 55 Az 10/2004 – 49,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 4. 2002 č. j. OAM-1873/VL-19-04-2002 byla jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta žádost žalobce o udělení azylu v České republice.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 2. 5. 2002 žalobu, o které ve smyslu čl. II zákona č. 519/2002 Sb. a ust. § 129 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) a ust. § 32 odst. 4 zákona o azylu rozhodl Krajský soud v Brně.

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 26. 10. 2004, č. j. 55 Az 10/2004 – 49 byla žaloba podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnuta, neboť žalobce ani na výzvu soudu nedoplnil náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s.

Ze spisu vyplývá, že v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu sdělil soudu žalovaný, že žalobce dne 16. 8. 2004 svévolně opustil Pobytové středisko v B., kdy byl hlášen k pobytu a jiné místo jeho pobytu není známo.

Na základě tohoto sdělení Krajský soud v Brně usnesením ze dne 24. 11. 2004, č. j. 55 Az 10/2004 – 53 v souladu s ust. § 29 odst. 3 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s. ustanovil žalobci z důvodu jeho neznámého pobytu opatrovníka – paní B. S., vedoucí kanceláře Krajského soudu v Brně.

Ustanovenému opatrovníku žalobce soud dne 28. 12. 2004 doručil výše uvedené usnesení o odmítnutí žaloby, ve kterém se žalobci dostalo poučení o možnosti podat do dvou týdnů od doručení písemného vyhotovení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně kasační stížnost. Dne 29. 6. 2005 žalobce osobně převzal usnesení o odmítnutí žaloby na Krajském soudě v Brně a dne 30. 6. 2005 podal proti němu kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost projednal, byť z data jejího podání by bylo možno usuzovat na její opožděnost, neboť shledal, že postup krajského soudu při doručování usnesení stěžovateli nebyl zcela transparentní a odmítnutí kasační stížnosti pro její opožděnost by znamenalo odeřpení přístupu k soudu; přitom nelze nesprávný postup soudu stran doručení písemností přičítat k tíži stěžovateli.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí Krajského soudu v Brně v mezích důvodů uplatněných ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že není jeho úkolem znovu komplexně posuzovat otázku, zda stěžovateli měl či neměl být žalovaným azyl přiznán, nýbrž má posoudit, zda předchozí řízení trpělo vadami spadajícími pod vymezení v § 103 odst. 1 s. ř. s. tvrzenými v kasační stížnosti, popřípadě některými dalšími vadami, k jejichž přezkumu je Nejvyšší správní soud povolán v řízení zahájeném platně podanou kasační stížností z úřední povinnosti.

Žalobou podanou u Vrchního soudu v Praze stěžovatel napadl výše označené rozhodnutí žalovaného v rozsahu výroku o neudělení azylu. Protože věc nebyla tímto soudem skončena do 31. 12. 2002, byla ve smyslu ust. § 129 odst. 2 a ust. § 130 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Krajskému soudu v Ostravě, poté přikázána Krajskému soudu v Brně. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 23. 1. 2004, č. j. 55 Az 10/2004 – 44 byl stěžovatel vyzván k doplnění svého podání tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 5. 2. 2004. Stěžovatel na usnesení soudu nereagoval a výtýkané vady neodstranil.

Krajský soud dospěl k závěru, že podání stěžovatele ze dne 2. 5. 2002 postrádá základní náležitosti žaloby podle ust. § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., když se žalobce omezil pouze na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, citaci zákonných ustanovení správního řádu bez konkrétního uvedení skutkového stavu. Protože podání stěžovatele nespĺňovalo všechny podmínky proto, aby se soud mohl věci zabývat meritorně, proto podle § 37 odst. 5 s. ř. s. podání odmítl, když dospěl k závěru, že není jednoznačně dán rozsah

přezkumné činnosti soudu neboť podání trpí vadami, pro které není možno pokračovat v řízení.

Není sporu o tom, že řízení ve správním soudnictví je plně ovládáno zásadou dispoziční a je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, podá žalobu u soudu či nikoliv. Je pouze na žalobci, aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.).

Podle § 109 odst. 2, 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud v daném případě vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Řízení před krajským soudem nevykazuje znaky zmatečnosti, či vady, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, ani není nepřezkoumatelné. Stěžovatel namítá, že mu nebylo řádně doručeno a že byl v takové životní situaci, že nemohl reagovat na výzvu k odstranění vad žaloby. Přitom nespecifikuje ani vady doručování, ani okolnosti, které mu bránily výzvě soudu vyhovět; důvodnost obsahu výzvy k odstranění vad však nezpochybňuje. Stěžovatel napadené usnesení převzal dne 29. 6. 2005 a Nejvyšší správní soud kasační stížnost podanou proti tomuto rozhodnutí krajského soud projednal; stěžovatel tedy nebyl zkrácen o právo na přístup k soudu.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byl dle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnut návrh stěžovatele, je v souladu se zákonem, a proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 10. ledna 2006

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu